

**Ester
Anaswah**

The book cover features a stylized illustration of a woman with long, flowing red hair, wearing a black patterned cardigan over a red top and a patterned skirt. She is holding a thick, light-colored rope. In the foreground, a man with dark hair and glasses is lying down, looking up at her. The background is a soft, light pink gradient.

Hajzlik
na *divoko*

MARENČIN PT

Ester
Anaswah
I Hajzlik
na *divoko*

MARENČIN PT

© Ester Anaswah, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover & Layout © Marenčin Media, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
426. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-413-4

*Venujem všetkým mužom,
ktorí sa v tejto knihe našli*

1. Najlepší zadok na svete

Zazneli prvé takty valčíka Na krásnom modrom Dunaji, Milan sa vystrel a vypol hrud', až mala Lujza dojem, že narástol. Asi tak o tri centimetre, čo však bolo stále mizerne málo.

Stále bol od nej nižší a Eva vraví, že s nízkym chalanom by si ani zadok neutrela.

Ona totiž nemá problém poslať do čerta chalana, ktorý sa jej nepáči, ona totiž nemá problém s ničím! Ani s tým, ako zbaľiť lepší kúsok.

Aj teraz sa povzbudivo vyškierala na vysokého frajera a vlnila sa okolo neho ako kobra, ktorá už aspoň mesiac nežrala. Potom zbadala Lujzu s Milanom, pokrútila hlavou a ukázala palec dole, pre istotu dvakrát. Keby si náhodou Lujza nevšimla.

Alebo aby zdôraznila, že Milan je fakt zlá partia?

Eva bola celkom iná ako Lujza a keby nesesedi v jednej lavici, asi by sa z nich nikdy nestali kamarátky.

Ich triedna však usúdila, že Lujza – plachá jemná blondínka so slabšou slovnou zásobou a Eva – ambiciózna brunetka s podrezaným jazykom, sa budú vhodne dopĺňať a šupla ich k sebe.

Lujze sa to veľmi nepáčiilo, radšej by sedela s nejakým chalanom, lebo s dievčatami si nikdy bohvieako nerozumela. Viac jej vyhovovali kamaráti, pre ktorých bola ako čokoládový cukrík zabalený do pekného papierika.

Ale učiteľka, s tým najlepším úmyslom, ju posadila k Eve, ktorej takáto symbiôza vyhovovala. Hneď prevzala velenie a už od šestnástich riadila Lujzin život aj jej frajerov.

Ale nepredbiehajme!

Keď hudba dohrala, Lujza si vydýchla, že má túto povinnú jazdu za sebou a pohla sa smerom k svojej stoličke. Milan ju však zdrapol za lakeť a začal čosi splietať po taliansky...

„Moment, moment, ragazza mia, teba tak ľahko nepustím!“

To bolo všetko, čomu rozumela. A ešte „dolce vita“ – sladký život. Sladký život poznala iba

z talianskych pesničiek, ale sladký život bolo to, čo ju zaujalo a po čom túžila už odvtedy, ako začala vnímať svet okolo seba.

Hoci Lujza plánovala hneď po prvom tanci utiecť od toho chalana čo najďalej, znenazdania sa s ním ocitla aj pri bare. Ani si nestihla uvedomiť, kedy a ako ju presvedčil.

Zrazu sedela na vysokej barovej stoličke, po prvý raz vo svojom živote, a popíjala akýsi koktail, ktorý jej objednal on, Milan.

Necítila sa pohodlne. Nemohla sa o nič oprieť a o neho sa opierať nechcela ani náhodou, skôr naopak, štitivo sa od neho odťahovala, akoby smrdel – pritom voňal. No, voňal... Asi Pitralonom alebo niečím podobným, čo jej pripomínalo otcovu vodu po holení.

Milan stál tesne vedľa nej a vôbec nebral na vedomie, že Lujza sa čoraz viac nakláňa na opačnú stranu – smerom od neho. Niežeby sa na ňu tlačil, to nie, on bol prsto taký žoviálny. Rapotal ako originál Talian, rozhadzoval pritom rukami, smial sa, a potom odrazu stíchol. Zadíval sa na Lujzu vodnatými očami, ktoré by niektorej inej možno pripomínali belasé more, ale ona videla všetko tak, ako bolo. Nie tak, ako by chcela, aby to bolo. Pretože Lujza mala síce romantickú dušu, ale jej pohľad bol niekedy až kruto realistický.

Milan sa na ňu teda díval a díval, až sa začala hniezdiť na tej nepohodlnej stoličke, že čo je, čo chce? Stráviť s ňou nie jeden podvečer, ale celý život, či čo!?

Jedným slovom, díval sa na ňu ako chuj!

Sklopila zrak, už nevydržala ten uprený pohľad, a on obdivne zahlaholil:

„Cara mia, tancuješ ako víla!“

„Viem,“ utrúsila pomedzi zuby, ani sa na neho nepozrela. Nerada sa díva na škaredé veci, keď nemusí.

„Vieš?“ opýtal sa, prekvapený jej sebavedomím.

„Áno, viem!“ zopakovala hlasnejšie.

To bolo asi jediné, čo Lujza vedela. O čom nemala pochybnosti – že má tanec v krvi, hoci sa narodila bez temperamentu. Iba pri tanci sa jej temperament vždy odkiaľsi z hlbín jej tela vynoril, aby sa ukázal a predviedol, že ho naozaj má, aby sa potom zas niekam bez stopy vytratil...

Tanec Lujzu jednoducho bavil, naplňal ju uspokojením a najradšej by pretancovala celý život.

V tom mala jasno už v deviatej triede zédeesky, keď im učiteľka rozdala dotazníky o ďalšom štúdiu a ona do kolónky „Čím

chcem byť“ neúhladným písmom napísala: *Tanečnica*.

Trblietavé kostýmy, trblietavý život – presne po tom túžila. Poskakovať za nejakým spevákom v televízii a robiť mu krovie. Pretancovať mladosť a v tridsaťpäťke ísť ako baletka do dôchodku.

Nič nerobiť a dostávať peniaze!

V štrnástich to mala premyslené vskutku geniálne, až sa sama divila, aká je chytrá. Totiž, ešte aj v neskorom detstve bola presvedčená, že ona, Lujza Včielková, je nejaký urodzený potomok kráľovského či aspoň šľachtického rodu. Jej rodičia síce pochádzali z celkom obyčajnej sedliackej rodiny, ale Lujza akýmsi neznámym zmyslom vytušila, že jej dávne korene siahajú inam – pravdepodobne do kráľovského dvora. Takto si vysvetľovala svoju hrdosť a nechť znížiť sa k vykonávaniu takých prízemných činností, ako vynášanie smetí, alebo čistenie zemiakov, či iných aktivít, ku ktorým ju nútila mama.

Keď jej Lujza povedala, že chce byť tanečnica, iba zalomila rukami. Pre svoju dcéru mala totiž pripravenú inú životnú cestu – gymnázium a potom právo. Lujzina hlbavá introvertná povaha je vraj vhodná jedine na notárske overovanie podpisov, povedala.

Ale to sme trocha odbočili...

Takže, milý Milan Lujzu v podstate zbalil na taliančinu.

Taliančinou ohuroval baby, lebo ničím iným na prvý pohľad nevynikal. To pochopila hneď v ten prvý podvečer na „Čaji o piatej“ v PKO, kam každý týždeň aj s Evou chodila, aby sa mohla dosýtosti vytancovať, vyventilovať svoj dobre ukrytý temperament.

(Diskotéky boli v tom čase málo známa novinka, ale tam by ju mama aj tak nepustila, keďže začínali až večer.)

Lujza pochopila ešte jednu vec. Aj napriek tomu, že bola neskúsená a čistá ako práve rozkvitnutý kvietok pred prvým opelením, dokázala už vycítiť, že Milan je z nej úplne hotový. Že by s ním mohla pozametať aj celú tanečnú sálu a jeho by to neodradilo.

A to Lujze náramne imponovalo – že je taký mopslík. Prines! Sadni! Popros!

Uprene sa díval do jej sivomodrých nevinných očí, presne ako psík, ktorý čaká na loptičku a na pokyny svojej paničky.

Ale on si iste myslel čosi iné...

On bol iste presvedčený, že sa tvári neodolateľne, asi ako prvý milovník v divadelnej dráme.

Iná by jeho pohľady možno tak aj vnímala,

ale nie Lujza, reinkarnovaná princezná, pre ktorú bol Milan obyčajný šašo.

Dotkol sa jej blondavých kučierok, práčne vyrobených kulmou, a sladko zahrkútal:

„Si rozkošná ako bábika!“

„Tss!“ zaprskala Lujza ako mačka, ktorú naháňa vykastrovaný kocúr a jeho ruku odstrčila. Potom samu seba premerala pohľadom – fakt vyzerala ako bábika. Mala červené zamatové minišaty s jemnou bielou kvetinkovou aplikáciou a biele sandálky s prackou, veľmi podobné tým, čo mávajú na nohách bábiky. Ani si to neuvedomila. Že pripomína bábiku.

„Cara mia, si taká rozkošná, že by som ťa hneď vybozkával!“ nedal sa odradiť Milan.

„No iste! Bozkávať môžeš svoju starú mamu, nie mňa!“ fľochla Lujza opovržlivo. Svojho prvého chalana si totiž predstavovala celkom inak...

Napríklad ako Johna Travoltu z Pomády. Zrejme preto, lebo ona vyzerala presne ako Olívia Newton John, teda spolužiaci jej to vraveli a aj niektoré menej závistlivé spolužiačky. Iba Eva vravela, že áno, Lujza síce vyzerá ako Olívia, ale len zďiaľky – zblízka vyzerá skôr ako Olívia po kiahňach, pretože Lujze zostali na tvári stopy po akné. A Lujza jej na to

odpovedala, že to je jedno, či sa na ňu podobá alebo nie, hlavne, že tancuje lepšie ako Olívia a že ona by to s Travoltom inak roztočila. Eva na to vybuchla v hurónsky rehot a Lujza si povedala, veď počkaj! A prihlásila sa do súboru moderného tanca, prvého na Slovensku, pretože dovtedy existovali len Lúčnica, Sluk a iné ľudovoumelecké súbory.

Takže preto si Lujza svojho prvého chalanu predstavovala ako Travoltu z hudobného filmu Pomáda, ale Milan, s tým smiešnym, dohora rozčapeným nosom, vyzeral skôr ako šašo z cirkusu a do žiadneho filmu jej ani trochu nepasoval.

★

Na druhý deň nevedela prísť na to, prečo súhlasila so stretnutím. Asi mala v hlave nejaké promile z toho kokteilu, čo sa tváril ako džúsový.

Nikam sa jej nechcelo ísť, na žiadne rande.

Načo mám ísť na rande s chalanom, ktorý ma odpudzuje? položila si otázku.

No načo?!

Na nič! odpovedala si vzápätí.

Ale aspoň mu poviem, nech na mňa zabudne, lebo sa mi nepáči! vzdychla si Lujza znechute-
ne, že na to rande ísť MUSÍ! Pretože ak niečo sľúbi, tak to dodrží – v tomto bola zásadová už v šestnástich.

Na poslednú chvíľu si rýchlo natiahla vypasované menčestráky, obula čižmy a hodila na seba krátku bundičku do pása. Vôbec nerozmýšľala, čo si obliecť, aby sa mu páčila. Bola by radšej, keby sa mu nepáčila, aby sa ho ľahko striasla.

Mrkla na hodinky. Keď si švihne, príde ešte načas, vravela si, čo bolo v rozpore s tým, ako sa jej nechcelo. Ale Lujza nerada chodila neskoro – ani tam, kam sa jej nechcelo. Ďalšia vlastnosť, ktorá je síce chvályhodná, najmä v jej veku, ale teraz bola viac-menej kontraproduktívna.

Zbadala ho už z diaľky, ako stojí pri Vේcku, plný očakávania, vyobliekaný ako do kostola a v ruke stíska kyticu nejakých kvietkov. Lujza ich nevedela identifikovať, lebo kvety ju v tom veku nijako nenadchýnali. Poznala iba ruže a klinčeky, čo dostávala mama vždy v práci

k MDŽ. Od otca jej mama nikdy žiadne kvety nedostala, nie preto, že by ju nemal rád, ale preto, že to nemal v povahe, a mama sa s tým už zmierila. Hlavne, že nepije, nefajčí, nebije ich a nebehá za inými, vravievala Lujze. Čo tam po kvetoch, veď ich má plnú záhradu.

Možno aj preto mala Lujza ku kvetom taký flegmatický vzťah a vôbec ju nepotešili. Skôr naopak.

Fúha, aké trápne! povedala si Lujza popod nos, keď sa pomaly, až váhavo, blížila k Milanovi. Ale zase treba povedať, že jej sa zdalo všetko trápne, takže on nebol žiadna výnimka.

Najradšej by sa otočila a trielila domov, ale on už kričal, s rukami doširoka napriahnutými k nej: „Ciao, ragazza mia!“

Fakt, hlučný ako Talian, pomyslela si, ale to sa jej, napodiv, páčilo. Taliani sa jej páčili. Ich temperament.

„Ahoj!“ šepla, lebo ona bola, naopak, skôr tichá – tichá voda, čo brehy myje. Na vyjadrenie svojich myšlienok nepotrebovala toľko slov a zvukových efektov ako Milan.

Vraví sa, že protiklady sa priťahujú, avšak Milan ju nepriťahoval ani náhodou. On bol prosto škaredý, inak sa to povedať nedá.

Chvíľu si Lujzu obzeral zo všetkých strán,

potom zahvízdal a zvolal: „Cara mia, vieš o tom, že máš najlepší zadok na svete?“

„Čo? Čože?!“ očervenela a rýchlo si svoj zadok, o ktorom bola presvedčená, že je priveľký, zakryla rukami. Vždy z neho mala komplexy, najmä na hodinách telesnej výchovy a na plavárni, kde sa nedal zakamuflovať oblečením.

„Posmievaš sa mi, či ako?“ bola zmätená. Neuvedomovala si, že jej postava začína nadobúdať krásne ženské krivky, že z tých detských oblín sa už dlhšie rysuje sexi postavička, za ktorú sa určite nemusí hanbiť.

„Perfektná riťka!“ povedal Milan nadšene, akoby hodnotil kobyľu a pleskol ju po zadku tak, až podskočila.

A potom, keď už sedeli v reštaurácii a jedli vysmážaný syr s hranolkami, Lujza začala uvažovať, či sa kvôli zadku netrápila zbytočne.

Olizovala zamyslene nožík od tatárskej omáčky a nevedela sa dočkať, až príde domov a bude si môcť ten svoj úžasný zadok lepšie poobzerať v zrkadle.

Milanovými očami.

„Cara mia, to sa nepatrí,“ chytil jej ruku.

„Čo sa nepatrí?“

„Olizovať nožík!“

„Nie?“

„Nie!“ povedal prísne.

„A to už prečo?“ olizovala ho naschvál aj naďalej, lebo v šiestnástich máte chuť robiť práve to, čo vám zakazujú.

„Ty nepoznáš bontón?“ zdvihol riedke, vyblednuté obočie.

„Čo to je, ten bontón?“

„Ach, cara mia, vidím, že ťa budem musieť naučiť ešte veľa vecí,“ povzdychol si a pokrútil hlavou.

„Nemusíš!“ odula pery a nožík položila krížom cez vidličku. Čo ju chce učiť tento pajác počmáraný?! Čo je ona nejaká hlupaňa, či čo? Durdila sa a horko-ťažko dusila v sebe averziu voči Milanovi, pretože nechcela byť až taká odporná. Rodičia ju učili, že sa má správať vždy a všade slušne.

„Ešte chceš v jedení pokračovať?“ opýtal sa Milan a pery zovrel do tenkej čiary.

„Nie, z tých tvojich rečí mi prešla chuť!“ povedala vzdorovito.

„Tak musíš dať príbor vedľa seba, ragazza, lebo čašník si bude myslieť, že chceš v jedení pokračovať a tanier ti neodnesie.“

„No a čo?! Tak neodnesie, no booože!“ prevrátila oči.

Začínala byť skutočne otrávená, že ju

poučuje ako otec. Oprela sa laktami o stôl a znudene si podopierala bradu.

„Cara mia, vystri sa a správaj sa ako dáma, takto sa sedí v krčme!“ opäť ju napomínal.

„Jeeežiši,“ prevrátila oči druhý raz, „ja som obyčajná baba, nechcem byť dáma!“ povedala nahlas a v duchu sa zaprisahávala, že do reštaurácie ju už žiaden chalan nedostane! Doma môže jesť aj sedieť ako len chce!

Neznášala, keď jej niekto vravel, ako sa má správať. Keď ju niekto obmedzoval.

A tento šašo už vôbec!

Taká bola namrzená, že mu aj zabudla povedať to, kvôli čomu na to rande vlastne prišla. Že sa jej nepáči, ide jej na nervy a nech jej dá svätý pokoj!

„Čau!“ povedala mu na zastávke autobusu a rýchlo nastúpila. Sadla si k okienku a videla, ako jej Milan máva, akoby boli nejakí frajeri. Venovala mu jeden krátky, opovržlivý pohľad a hlavu obrátila na druhú stranu. Už ho nechce viac vidieť. Nikdy!

Hneď, ako prišla domov, ani sa nevyzula, iba zhodila zo seba bundičku a postavila sa chrbtom k veľkému zrkadlu. V ruke držala malé zrkadlo a skúmala v ňom svoj zadok. Čím dlhšie sa naň dívala, tým sa jej zdal menší a krajší.

Fakt mám dobrý zadok, nie taký ploský, ako má Eva! zistila naradostene.

Lujza dovtedy Eve ten malý plochý zadok závidela, ale Milan jej otvoril oči a vyrovnal skóre. Už sme jedna – jedna! Eva má dobré kozy a ja mám dobrý zadok! vravela si Lujza so spokojným úsmevom.

Skutočne nevedela, prečo súhlasila aj s ďalším rande.

S ďalším útrpným stretnutím!

Veď to, že sa jej Milan nepáči, mu Lujza mohla povedať aj do telefónu. Ale v šestnástich je asi normálne, že baba nevie, čo robí, lebo nerozmýšľa. Respektíve rozmýšľa, ale skôr nad topánkami, čo videla vo výklade, ako nad chalanom, ktorý sa jej vôbec nepáči.

Nejako to prežila. Vždy lepšie, ako nudiť sa doma, povedala si napokon a súhlasila ešte s jedným rande, ale už naozaj posledným! Už mu to povie! Že to nemá význam, lebo ona ho nechce. Ona chce chodiť s niekým oveľa

krajším a vyšším, najlepšie čiernovlasým, lebo ona je nežná blondínka a pasoval by k nej taký čiernooký Talian, ale skutočný Talian, nie jeho atrapa v podobe svetlovlasého kučeravého šaša.

Nepovedala mu to.

Asi sa nad ním zľutovala, keď videla, ako veľmi sa snaží. A tak ju zlomil ešte raz...

Keď o dva dni zazvonil telefón, už bola sto-percentne presvedčená, že na žiadne rande s Milanom nepôjde!

Čo som nejaká samaritánka? Aby som svoju mladosť obetovala nejakému pajácovi, ktorý sa mi vôbec nepáči?

Už sa nedám ukecať! vravela si Lujza, keď zdvihla slúchadlo.

„Čau, cara mia...“ a nasledovali blablabla rečičky, ako mu chýba a teší sa. „... a keď prídeš, dáš mi peknú pusu!“ povedal radostne nakoniec.

„Nedám!“ odsekla mu pohotovo a bez rozmyslu.

Zatiaľ ju ani len za ruku nechytil, neodvážil sa, chvalabohu. Nebol slepý, videl, že Lujze sú jeho dotyky nepríjemné. Nie, nenaliehal, iste si vravel, že je ešte veľmi mladučká, neskúsená, potrebuje čas, sama musí prísť na to, čo je pre ňu dobré a že krása nie je všetko...